

kammerbeviser og preussiske Statsskat-kammerbeviser til, som jeg vil anslaa det, et samlet Beløb af mellem 1400 og 1500 Mill. Reichsmark, dels saadanne, som bære Rente, dels saadanne, som ikke bære Rente, men forrentes ligesom Veksler ved Diskontering forud. Disse selv for Tyskland kolossale Beløb koste Preussen og det tyske Rige gennemsnitlig en Rente af 4 pCt., medens vi gøre et Parilaan til 3½ pCt. Jeg kunde godt yderligere styrke denne Paavisning ved at anføre forskellige andre Eksempler, men dette maa vel være tilstrækkeligt til at vise, hvor fuldkommen meningsløst og grebet ud af Luften det er, naar man fremsætter saadanne Udtalelser om Danmarks Kredit og Danmarks Finansforhold som dem, det ærede Medlem for et Øjeblik siden fremsatte.

Det ærede Medlem henviste til det Statsregnskab, der nu skal aflægges, og saavel det ærede Medlem som den tidligere Indenrigsminister vidste saa udmærket god Besked med, hvilket Resultat dette Statsregnskab vilde give. Jeg maa tilstaa, at jeg er ikke saa vidende som de ærede Medlemmer. Jeg ved det ikke, og det af den Grund, at intet Menneske kan vide det i Øjeblikket. Statsregnskabet vil først blive aflagt om 2½ Maaned, og Forarbejderne dertil ere langt fra saa langt fremskredne og kunne ikke være saa fremskredne — vi maa erindre, at vor Supplementsperiode gaar til 30. Juni —, at nogen endnu kan sige, hvorledes det endelige Resultat af dette Regnskab vil blive. Men selv om det skulde blive et Underskud af den Størrelse, som her er nævnt — det ærede Medlem fra Frederiksberg (K. M. Klausen) nævnede 45 Mill. —, skal jeg dog erindre om, at som Udgiftsposter paa dette Regnskab figurerer forskelligt, som er af ganske ekstraordinær Karakter, enten ekstraordinær Afbetaling af Statsgælden, altsaa ikke blot den sædvanlige Afbetaling, som vi hvert Aar træffe paa vore Statsregnskaber, men den store, ekstraordinære Afbetaling af Statsgælden, som ligger i Afskrivningen af den Obligation paa 5,700,000 Kr., som fremkom ved Jernbanepensionsfondens Inddragelse. Endvidere en saadan ekstraordinær Udgift, som egentlig ikke er nogen Udgift, men en Pengeanbringelse, ganske vist foranlediget af særlige Forhold og ikke særlig fordelagtig, men dog sikker, det er de 5 Mill. Kr.s Laan til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Dernæst de 6 Mill. Kr. til Afvikling af Bankgarantien, som heller ikke er andet

end en Afbetaling eller Afgørelsen af en Forpligtelse, som tidligere er kontraheret af den danske Lovgivningsmagt, og som tilfældig falder paa dette Statsregnskab. Endvidere de 2 Mill. Kr. som Støtte til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, som ligeledes er en Følge af en tidligere Lov. Det bliver 18,7 Mill. Kr. alene paa disse enkelte helt ekstraordinære Poster, jeg har nævnt, som jo i det væsentlige have Karakteren af en Formindskelse af vor Gæld eller en Afgørelse af tidligere paadragne Forpligtelser.

I øvrigt skal jeg modstaa Fristelsen til at komme ind paa en nærmere Belysning af de forskellige Tal og Betragtninger, der i Dag ere komne frem angaaende vor finansielle Stilling. Naar jeg ikke vil gaa nærmere ind paa det, skyldes det ikke, at jeg er tiltraadt saa nylig som Finansminister. Jeg antager, at hvorledes end ærede Medlemmer ellers bedømme mig som offentlig Personlighed, ville de fra min Deltagelse i Forhandlingerne her gennem en Aarrække vide, at jeg vel vilde være i Stand til at optage en saadan Drøftelse baade som Medlem af dette Ting og ogsaa som Minister. Men jeg gør det ikke, fordi Drøftelsen i dette Øjeblik for en stor Del vilde være hen i Vejret, fordi vi vilde drøfte Sagerne paa Formodninger, medens vi om et Par Maaneder ville kunne komme til at drøfte dem paa Grundlag af Kendsgerninger og tørre Tal. Naar Statsregnskabet foreligger, og Regeringen er i Stand til at opføre Budgettet for Finansaaret 1911—12, have vi et ganske anderledes solidt Grundlag — det have baade ærede Medlemmer og jeg — til at kunne optage en Drøftelse af Landets finansielle Forhold med hinanden.

Naar jeg saa kommer til det Krav, der særlig med stor Styrke er blevet fremsat af de to ærede Medlemmer, at jeg i Dag skulde fremsætte en fuldstændig Finansplan og navnlig ogsaa skulde fremsætte en Redegørelse for, hvilke nye Statsindtægter jeg mener, det er nødvendigt at skaffe for at kunne imødegaa de vanskelige finansielle Forhold, vil jeg gøre begge de to ærede Medlemmer den Kompliment at antage, at de begge selv ere fuldkommen vidende om, at denne Fordring er umulig, ganske umulig at opfylde — i hvert Fald for en Mand, som taler med nogen Følelse af Ansvar. Thi hvad jeg derom kunde sige, kunde umuligt være bygget paa indgaende Undersøgelser, Undersøgelser, der sikkerligt med Nødvendighed maa tage Maaneder, og som ere nødvendige, naar